

ספר הרפתקאות

כתב וואלקו

פמפו ופיפו באי הסמבוקו

וי, איזה מזג אוויר! העננים
ממש מתפוצצים שם
למעלה. במזג האוויר הזה
פאמפו הדוב ופיפו הארנב
הארנב נשארים בבית
שלהם שבעץ הגדול,
וקוראים בספר עבה,
שהשאיר להם אחד
מהקרובים שלהם. פיפו
קורא ופאמפו מקשיב
בנשימה עצורה.
הנה כתוב שחור על גבי
לבן: "בקצה כל קשת בענן
נמצא אוצר זהב. צריך רק
למצוא את הקצה ולחפור
שם."

שני הידידים מביטים זה בזה. משהו כזה
עוד לא שמעו מעולם! "הייתי מאוד רוצה
למצוא אוצר כזה" קורא פאמפו. גם פיפו
חושב שזו יכולה להיות הרפתקה נפלאה.
"הגשם כמעט ופסק" אומר פאמפו הדוב
"ושם, מאחורי העננים מציצה כבר השמש!"
"והנה קשת בענן" קורא פיפו הארנב "קשת
צבעונית ממש, בדיוק כמו בספר שלנו.
אמנם לא רואים את הקצה כי הוא מוסתר
בין העננים, אבל הקצה השני הוא באי
הסמבוק, ישר בין סלעי הבונה. זה אפשר
לראות בדיוק!"

הם הורידו אותה עכשיו למים ויצאו לדרך.
תחילה פאמפו הדוב התיישב בצד לא נכון,
ולקח קצת זמן עד שיכלו ליישר את
הסירה, אך אחר כך הכל היה טוב יותר.
בכל זאת נכנסו קצת מים לסירה וצריך
היה לשאוב אותם כדי שהסירה לא תשקע
בים.

פיפו יורד מהר בסולם "נקח לנו את האוצר,
בטוח" הוא קורא ופאמפו ממהר אחריו "כן,
אני בא מיד" הוא עונה.
למזלם הם עוד לא מכרו את הסירה
שלהם, שבמרוץ סירות של ים מאממול
הגיעו בה רק אחרונים.

הם אכלו שניהם לשובע, כי חיכתה להם עבודה רבה! "הכוח בא מהאכילה" אמר פאמפו, והוא ידע מה הוא אומר

בסוף הסירה הגיעה לחוף אי הסמבוק ושם הם נזכרו בכל הדברים האיומים ששמעו כבר על האי הזה. סופר ששודדי הים מאממול שלטו באי. הגיוני היה שהאוצר שלהם מוסתר באי הזה!

"ראשית כל נתחזק קצת" אמר פאמפו והתחיל לאסוף פרחי ועלי עץ הסמבוק, כי ידע שכאן אפשר למצוא את הפרחים הגדולים והטעימים ביותר.

אחרי שהרגישו כבר
ששריריהם התחזקו מאוד
יצאו שניהם לחפש את
האוצר. מובן שהקשת בענן
נעלמה כבר מזמן, אבל הם
זכרו איפה ראו את הקצה
שלה ולאן עליהם ללכת.
אחרי הליכה ארוכה ומעייפת
בשמש לזהטת הם הגיעו
לחורשה ליד סלעי הבננה,
שאיש לא ידע מאין הם
קיבלו את השם שלה.

עכשיו התחילו כבר להזיע כהוגן,
והחפירה התנהלה באיטיות. הם היו כבר
עייפים והשמש צרבה אותם חזק. לו לא
פרוות שלהם היו כבר מקבלים מכת
שמש חזקה.

הם התחילו לחפור תחת עץ הסמבוק הגדול
ביותר שעמד שם באמצע, אבל מיד נתקלו
בסלע תחת פני האדמה. זה לא היה יכול
להיות המקום הנכון והם עברו וחפרו ליד
העץ הבא. כאן האדמה הייתה רכה וכעבור
זמן קצר האת של פאמפו הדוב פגע במשהו
בעל צליל מתכתי.

"הידד!" קראו שניהם, אבל מיד התברר שזו
רק פחית בירה ישנה. "זה לא המקום הנכון,
אבל אין דבר, נמשיך" הכריז פיפו.

"הנה המקום" אמר כעבור רגע והתחיל שוב
לחפור. פאמפו התחיל לשרוק ופיפו הצטרף
למנגינה. הם נהנו מאוד מחיפוש המשותף
הזה. לא איכפת היה להם שעדיין לא מצאו
את האוצר, אבל החליטו שבשבילו כדאי גם
קצת להזיע.

אבל גם במקום החדש לא מצאו אלא כמה
עצמות ישנות.

שוב ושוב החליפו את מקום
החפירה ובסוף ראו שלא
נותר כבר שום מקום שלא
ניסו לחפור בו.
"וי, כמה אני עייף" נהם
פאמפו הדוב ופיפו הארנב
כמעט ונרדם בעמידה.
"הכי טוב שננוח עכשיו
קצת" אמר "אחר כך נראה
מה לעשות."

*הם מצאו להם עץ גדול וכעבור רגע ישנו
כבר בצלו וחלמו שהם חוזרים הביתה דרך
הים בסירתם העמוסה ארגזי תכשיטים
ומטבעות זהב

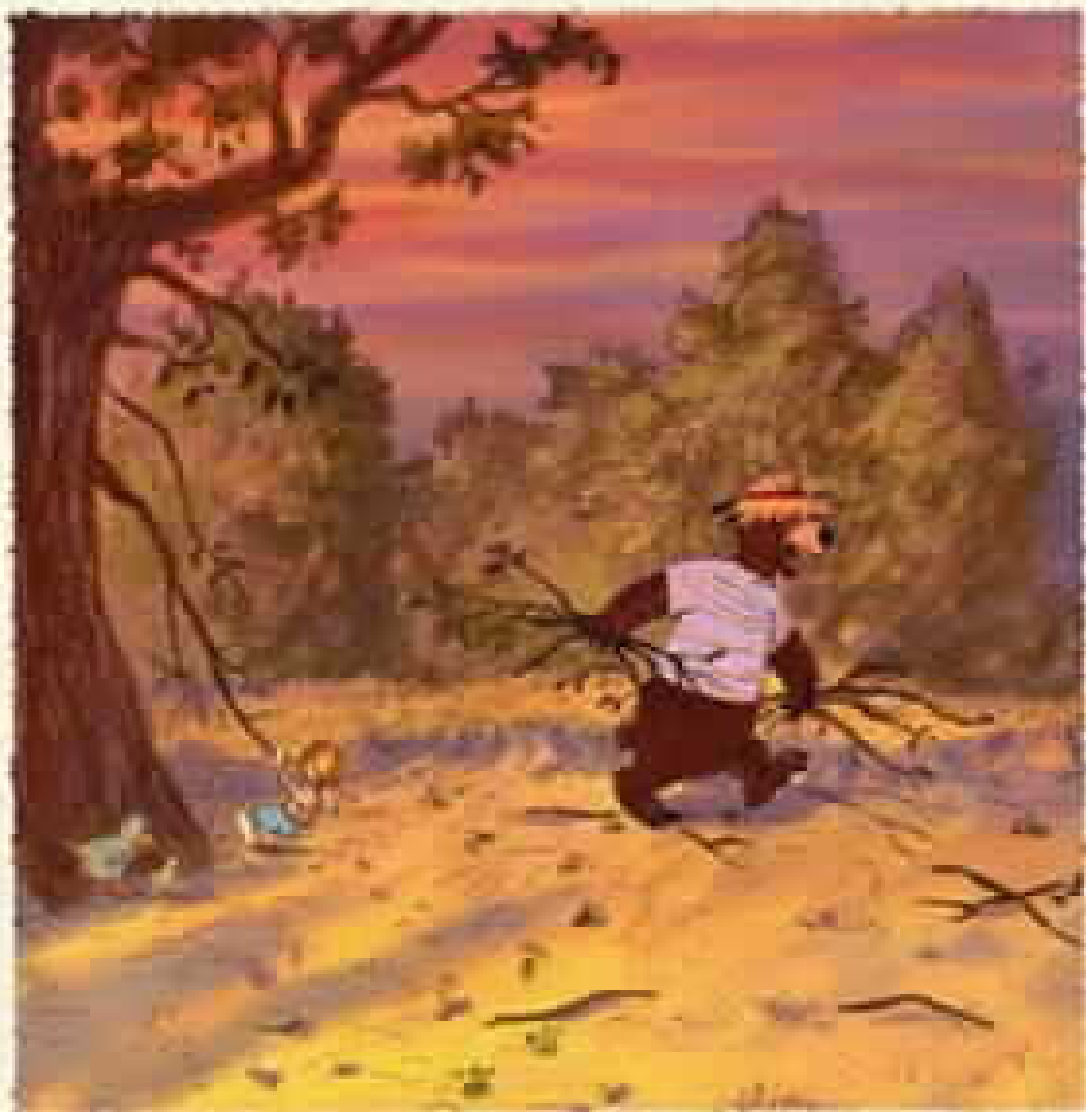

הם התעוררו כשהשמש התחילה כבר
לשקוע וכשהגיעו שוב לחוף נבהלו נורא.
המקום בו השאירו את סירתם היה ריק
לגמרי. הסירה נעלמה! כנראה נסחפה
במים או שקעה לקרקעית או שניהם
יחד. זה לא היה משמח כלל וכלל!

"וי, וי" אמר פאמפו
"איך נחזור עכשיו
הביתה, ללא
הסירה?"
"עכשיו כבר ערב.
נצטרך ללון כאן
הלילה. אל תדאג"
עודד אותו פיפו.

למזלם פיפו הארנב היה בעל נסיון בשדאות.
פאמפו שמח מאוד על כך. לבדו בוודאי לא
היה מסתדר.

"אנו אוספים עכשיו זרדים יבשים למדורה
וענפי עץ אחדים שמהם נבנה לנו מחסה
ללילה" אמר פיפו.

זה היה רעיון נהדר, חשב פאמפו הדוב. הם
מיהרו וביצעו זאת במהירות כדי להספיק עוד
לפני חושך.

מאוחר יותר הם טיגנו את שיפודי
סמבוק מעל האש, בישלו פטריות
ושתו מים ממעיין. אחר כך שרו
קצת לעידוד ופיפו סיפר לפאמפו
על רובינזון קרוזו, שבילה עשרים
ושבע שנים עם ידידו על אי בודד.
הם חשבו על זה קצת, אבל לא
הרבה. הרי היה זה יפה מאוד
לשבת כך עם הידיד הטוב ביותר,
לאכול, לשתות ולספור כוכבים.

אחר כך אמרו
זה לזה "לילה
טוב" ונרדמו
חזק.

השמש כבר חיממה את
הארץ כאשר שניהם
התעוררו. הם אכלו
ארוחת בוקר קלה,
התרחצו וניגשו
לעבודה.

כפי שידוע לכל, כאשר
נמצאים נטושים על אי
בודד חייבים לשלוח
מסר בבקבוק. למזלם,
בזמן החפירה אתמול,
מצאו בקבוק גדול. פיפו
הארנב לקח ענף חרוך
ועל עלה ירוק גדול כתב
בו מכתב. הוא ציין
בדייקנות את המקום בו
הם נמצאים והוסיף
שהדבר דחוף ביותר.

"אל דאגה פאמפו, הכל יסתדר" אמר פיפו.
אחר כך הם בחרו מדרגה על הר גבוה ואספו
ענפים למדורה, אותה התכוונו להצית בלילה,
אם עד אז לא יציל אותם מישהו. הם החליטו
גם לתופף בחוזקה, זה בוודאי לא היה מזיק.

"אנא, הצילו אותנו" כתוב
היה שם.

פאמפו השליך את
הבקבוק עם
המכתב בפנים
רחוק לתוך הים.

מכתבי בקבוק כאלה הצילו כבר אנשים
רבים שננטשו על אי בודד.
פיפו קרא זאת כבר פעמים רבות בספרים
וקיווה שגם הפעם יפעל הדבר.

"בום-בום-בום" נשמע קול חזק. לא
עבר זמן מה כשראו פתאום בים סירה
שהתחילה להתקרב.
"ניצלנו!" קראו השניים "הידד! עכשיו
אחד יתופף והשני ינפנף חזק." והם
קפצו ונפנפפו ותופפו כמה שרק היה
להם כוח, עד שקיבלו סחרחורת. נראה
שהסירה מתקרבת יותר ויותר.
אך אז שמעו פתאום דפיקות
מאחריהם. זה היה תיפוף עמום וגם
קול חנוק שצעק "הצילו! הצילו! שחררו
אותי!"

מה זה, לכל הרוחות? "שמעת זאת פיפו?"
שאל פאמפו, "כן, גם אני שומע" ענה פיפו
"מישהו זקוק לעזרתנו. בוא מהר!"
"כן, אבל אם נרוץ לשם הסירה לא תראה
אותנו ולא יצילו אותנו" אמר פאמפו הדוב.
"חשוב יותר לעזור לאחרים! וחוץ מזה אני הרי
אביר, וכל אביר חייב לעזור" אמר פיפו הארנב
שקראו לו לפעמים גם "ידיד אביר."
"כן, אתה צודק ידיד אביר" הסכים פאמפו. הם
הפסיקו את התיפופים ונפנופים ורצו מהר
לכוון שממנו נשמעו הקולות.

הדפיקות וצעקות לעזרה נעשו
חזקות יותר. הם יצאו מקבוצת
שיחים כלשהי. עם דפיקות לב
חזקות הם קפצו לתוך הסבך ואז
ראו!

"זו הרי מלכודת פשוטה" לחש ידיד
אביר "איזו חזירות!" הסכים פאמפו.
מישהו נתפס תחת חבית עץ גדולה.
משם נשמעו הצעקות והדפיקות.
פאמפו הדוב בלע עוד כמה עלי
סמבוק לתוספת כוח.

"אני פאגא-פאי, שומר האי הזה" ענה
התוכי בקול צרוד. "ומי תפס אותך?" שאל
פיפו הארנב.

ואז התברר לשניהם שאיש לא תפס את
התוכי, אלא הוא בעצמו נתפס כשניסה
את המלכודת שלו.

הוא היה עצור שם ימים אחדים ואיבד את
כל התקווה עד ששמע את התיפוף של
פאמפו ופיפו.

הוא הרים את החבית ומשם יצא תוכי צנום
ומורעב. פאמפו נבהל כל כך שכמעט והפיל
את החבית חזרה.

"מי אתה?" שאלו פיפו ופאמפו ביחד.

ובאמת הייתה להם סירה! פאמפו הדוב
התפלא איך ידו הגיע לרעיון הזה ושמח
שיש לו ידיד חכם.

"אני אסיר תודה לכם על עזרתכם, ידידיי" אמר
פאגא-פאי "ואשמח מאוד אם תבקרו אותי באי
הסמבוקו."

"נראה שנצטרך ממילא להישאר על האי.
הסירה התרחקה בינתיים ולא נוכל לשוט
מכאן" נהם פאמפו הגדול.
"אבל לא, פאמפו" צחק פיפו "כעת יש לנו
סירה. אינך רואה?"

"איזו הרפתקה יפה הייתה זו.
אינך חושב כך פאמפו?" שאל
פיפו הארנב את ידידו.
"כן, אבל לא מצאנו את
האוצר" ענה פאמפו הדוב.
לא, הם לא מצאו אוצר, אבל
בתוך לבם שמחו שיכלו לעזור
למישהו, וגם זכו בידיד חדש.
והאם זה לא אוצר גדול יותר
מאשר אוצרות זהב ואבני חן?

